

Het is alweer een poos geleden, dat in Sekstant over pedofilie is geschreven. De dagbladen in Nederland en Engeland zijn regelmatig in de berichtgeving over dit onderwerp. Afgelopen zomer en najaar kwamen twee gebeurtenissen in het nieuws die we hieronder – ontiaan van sensationele franje – nog eens terug willen halen. Henk Prins, lid van de Landelijke Werkgroep Pedofilie van de NVSH, werd opgepakt wegens ontucht met minderjarigen (wel zestig, als het aan de politie gelegen had).

Rudie Kagie zocht hem op om van hem zelf te vernemen wat voor schandaligs er heeft plaatsgevonden. Edward Brongersma, advocaat en eerste kamerlid voor de PvdA, toog naar Engeland voor lezingen over homoseksualiteit en over pedofilie. Daar moest hij tot de ontdekking komen,

dat wat in Nederland mogelijk is – een openbaar kongres over pedofilie in de RAI, maart 1977 – in het Verenigd Koninkrijk nog voor grote opschudding kan zorgen. Theo van Stegeren interviewde hem. Deze twee gebeurtenissen zijn voor ons aanleiding om te bezien hoe het in eigen land gesteld is met de waardering van seksuele relaties tussen jongeren en ouderen. Er zit beweging in het denken over gezinnen, kinderen en seksualiteit. Hieronder een poging de zichtbaar wordende lijnen met elkaar te verbinden.

JONG EN OUD EN HOE HET ZICH VERHOUDT

Een meisje van 11 gaat graag naar de buurman. De buurman is vrijgezel. De meeste mensen vinden dat een griezelige situatie. Een jongen is 15 jaar. Bij hem thuis woont een 25-jarige verpleegster. Ze trekken veel met elkaar op. Kennelijk kunnen ze het goed met elkaar vinden, maar ze hebben wel het gevoel dat ze er niet teveel mee te koop moeten lopen. Een jongen van 14 is bevriend met een student van 22. Dat de jongen het leuk vindt naar de student te gaan vindt niemand gek, maar wat moet die student met de jongen?

Dit zijn voorbeelden van situaties waarin een warme gevoelsrelatie tussen jongeren en ouderen bestaat, die een grote kans loopt door de omgeving van de betrokkenen met argusogen bekeken te worden. Warme gevoelens allemaal goed en wel, maar wie weet wat ze verder met elkaar uitspoken. Je weet maar nooit, misschien betasten ze elkaar wel, zitten ze aan elkaars geslachtsdelen. Daar kan niks goeds van komen, laat iedereen zich maar bij z'n eigen leeftijd houden.

Pedofilie wordt het genoemd. Nog altijd een penibel onderwerp. Griezels in de bosjes, klaar om weerloze kinderen mee te sleuren. Viespeuken die kinderen met een reep chocola paaien zich te laten aanraken. Of erger, kinderverkrachters die een kind om zeep brengen nadat ze hun „plezier” hebben gehad. De stereotypen zijn legio. In een artikel in Sekstant van december 1974 heb ik al eens geprobeerd duidelijk te maken dat dit soort voorstellingen nergens op is

Vervolg op pag. 43

gebaseerd. Volgens het Statistisch Jaarboek 1976 zijn er in Nederland op een totaal van 196 veroordelingen per jaar wegens seksuele contacten met beneden 16-jarigen maar enkele gevallen van gewelddadige aard en geweldsdaden worden sowieso vaker veroordeeld. Het aantal seksuele geweldsdaden tussen personen boven de 16 overtreft dit vele malen. In het interview met Theo van Stegeren zegt Brongersma „..... dat het even zot is om pedofilie gelijk te stellen met kinderverkrachting en kinderlorkerij, als om huwelijk of heteroseksualiteit met verkrachting gelijk te stellen: verkrachting komt voor in een huwelijk maar heeft er op zich niet mee te maken.“

Er bestaan nu eenmaal mensen die een intieme relatie met een kind minstens zo fijn vinden als omgang met leeftijdgenoten. En er bestaan kinderen die het op een bepaalde leeftijd veel spannender vinden met volwassenen om te gaan dan met leeftijdgenoten. Dat bestaat, of we het nou leuk vinden of niet.

Meestal vindt de maatschappij het niet leuk. Pedofilie raakt aan twee taboes. Het heeft te maken met seksualiteit en het heeft te maken met de onschuld van het kind. Door het dubbele taboe en alle veroordelingen die daarmee gepaard gaan, dreigen mensen die zulke relaties hebben maatschappelijk in de versukkeling te raken. Zo zijn seksuele contacten met beneden 16-jarigen wettelijk strafbaar. En, zoals met alle zaken die in een verborgen hoekje van de maatschappij bestaan, gaat het niet zozeer om wat mensen doen, maar vooral om wat men bij gebrek aan kennis en begrip, denkt dat ze doen.

Daarom heeft de NVSH in 1972 naar aanleiding van het boekje „Seks met kinderen“ dit probleem opgepakt. Om middels het verstrekken van informatie – psychologisch, juridisch, pedagogisch – het onderwerp bespreekbaar te maken. Vanuit de kant van de volwassenen en die van het kind, in het bijzonder de verwaarlozing in de doorsnee-opvoeding van seksuele behoeften en gedragingen van kinderen.

Uit het verdomhoekje

Binnen de NVSH werd een Landelijke Werkgroep Pedofilie gevormd, met verschillende plaatselijke afdelingen. Aanvankelijk was de voornaamste functie van de groepen het

opvangen van mensen, die nergens anders terecht konden. Voor velen een eerste gelegenheid om met mensen te praten die uit eigen ervaring weten waar ze het over hebben. Zo kwam men tot een stukje analyse. Hoe komt het dat iedereen het ergste van je denkt, zodra men weet dat je graag met een kind vrijt. Dat wil op z'n minst zeggen dat een belangrijk deel van de moeilijkheden die je ervaart een oorzaak heeft buiten jezelf. Wanneer je dat beseft is er al weer een reden minder om je te schamen en weg te schuilen. Geleidelijk aan trad men meer naar buiten.

Landelijke ontmoetingsdagen werden georganiseerd die een besloten karakter hadden, maar waar erg veel mensen op af kwamen. Het boekje „En me vriendje houdt van mij“ verscheen, waarin mensen vertellen hoe zij ooit als kind een intieme relatie hebben ervaren met een ouder iemand of met een leeftijdgenoot. Het blad NIKS (Naar Integratie KinderSeksualiteit) werd opgezet. Het Nationaal Centrum voor de Geestelijke Volksgezondheid stelde een Studiegroep Pedofilie in, die twee jaar heeft vergaderd, met ter zake kundigen van verschillende richtingen. Deze groep bracht in december 1976 rapport uit, waarin op grond van vragen als hoe wordt het verschijnsel pedofilie in andere kulturen bekeken, hoe is het taboe in onze kultuur ontstaan, wat is er wetenschappelijk bekend, aanbevelingen werden gedaan naar hulpverleners (huisartsen, maatschappelijk werkers, politiemensen, e.a.). De Landelijke Werkgroep Pedofilie zelf heeft met name de juridische hulpverlening ter hand genomen. Men benadert advocaten en reklasseringswerkers, en treedt op als getuige-deskundigen. Een en ander was voor de werkgroep aanleiding om in maart 1977 een openbaar kongres „Pedofilie en samenleving“ te organiseren. Waarmee de stap uit het verborgen verdomhoekje van de maatschappij definitief was gezet.

De werkgroep heeft aan verschillende radio-uitzendingen meegewerkt. Affiches zijn ontworpen. Op dit moment is men bezig een rapport op te stellen aan de Commissie Melai over de schadelijkheid van leeftijdsgrenzen in de zedelijkheidswetgeving. Uit de voorlichtingsfolder blijkt, dat de doelstelling van de LWP inmiddels verder gaat dan het vergroten van

de verdraagzaamheid tegenover een bepaalde groep mensen. „Bij elke relatie mogen alleen de vrije wil en het genoegen over en weer bepalen hoe mensen met elkaar om willen gaan, ook als het om een relatie gaat tussen volwassenen en kinderen. Daarbij gaat men er van uit, dat ieder mens, dus ook ieder kind het waard is voor vol te worden aangezien, juist ook op het terrein van de lichamelijke en emotionele intimiteit.“

De werkgroep spreekt ook niet meer van pedofilie, maar van oudere-jongere-relaties. Verhullend taalgebruik? Nee, wel het resultaat van een in vijf jaar gegroeid zelfbewustzijn en inzicht in menselijke verhoudingen. Maar dat niet alleen. Er is de afgelopen vijf jaar van alles gebeurd op gebieden die rechtstreeks te maken hebben met de waardering van pedofilie. Het lijkt de moeite waard te bekijken hoe het op dit moment gesteld is met een drietal gebieden waar het verschijnsel pedofilie mee te maken heeft. Het gezin. De seksualiteitsbeleving. De positie van het kind.

Andere soorten gezinnen

Het gezin zoals we dat traditioneel kennen, de gesloten eenheid waarbinnen ouders hun kinderen bijbrengen wat goed is en wat niet, is niet meer wat het was. Sinds de echtscheidingswet van 1970 is het aantal echtscheidingen enorm gestegen. Op het ogenblik eindigt een op de vijf huwelijken in een echtscheiding, een aantal dat nog stijgt. Het aantal alleenstaanden en alleenstaande ouders neemt toe. Evenals het aantal mensen dat besluit niet te trouwen en alleen of in wisselende relaties te leven. Homofiele mensen gaan samenwonen, die dat vroeger niet in alle openheid hadden kunnen doen. Al met al zijn er andere soorten gezinnen aan het ontstaan.

Sinds MVM en Dolle Mina in '69, '70 de vrouwenbeweging nieuw leven inbliezen is er binnen het gezin ook het een en ander veranderd. Vrouwen willen iets anders of meer doen dan het huishouden en de kinderen verzorgen. Vrouwen willen ook buiten het gezin een rol spelen en ontdekken al doende steeds meer aspecten waarin zij zich niet als volwaardig mens beschouwd en behandeld weten. Mannen moeten, soms tegen wil en dank, tot de ontdekking komen dat zij de vrouw op een eenzijdige en

onderschattende manier bekijken of bekeken hebben. Bij de opvoeding en opvang van de kinderen wordt vaker een beroep gedaan op de assistentie van derden, waar men dit vroeger als zijnde „de ware plicht van de ouders (de moeder)“ verontwaardigd van de hand had gewezen. Wat tot voor kort vast leek te staan, staat nu toch ter discussie.

Niet alles in het gezin draait om de kinderen. De gezinsleden zoeken niet altijd in de eerste plaats affektie en ontplooiing bij elkaar. Het gezin zit minder als een warme wollen deken om de leden heen.

Andere manieren van vrijen

Een ander terrein waarop van alles verandert, is dat van de waardering van onze seksualiteitsbeleving.

We hebben het er nog altijd moeilijk mee.

Vraag maar aan de vrouwen die jarenlang hebben gedacht dat zij frigide waren omdat ze niet tijdens het neuken kunnen klaarkomen. Vraag maar aan de vrouwen die bijna een fobie hebben ontwikkeld voor het alleen over straat gaan, vanwege de seksistische opmerkingen die haar ten deel vallen.

Vraag ook maar aan de mannen die stiekem bang zijn impotent te worden, omdat niet meer iedere vrouw er zin in heeft rechttoe rechtaan te neuken; omdat vrouwen wel eens op een andere manier willen vrijen.

En ook voor kinderen in de pubertijd is seksualiteit een moeilijk te hanteren iets. Met het veranderen van hun lichaam worden zij door hun omgeving ook anders behandeld. Een beetje „seksueler“, het kind is ineens geen kind meer, maar niemand zegt wat dan wel.

We leren nog altijd niet met onze seksualiteit om te gaan, ons lichaam te kennen en ons er mee uit te drukken naar anderen toe. We leren kinderen van alles, creativiteit wordt zeer gewaardeerd, behalve lichamelijke creativiteit. Seksualiteit is in de gemiddelde opvoeding nog altijd iets dat vanzelf wel komt, later, in het huwelijk of vlak daarvoor, om kinderen te maken, om je man aan je te binden of om je vrouw te laten zien wie er de baas is.

Maar ook hier is sprake van een kentering. Nadat wetenschappelijke onderzoekers hebben aangetoond wat veel vrouwen allang wisten, nl

dat de vagina van binnen bijna gevoelloos is, en dat de seksuele opwinding van de vrouw dus ergens anders vandaan moet komen, is er op het gebied van de seksualiteitsbeleving een kleine aardverschuiving gaande. Neuken is een van de manieren om te vrijen, voor veel vrouwen maar een onderdeel. Om een orgasme te krijgen is meer nodig dan het penis-vagina-kontakt. De vrouw die zich dat eenmaal realiseert zal moeite hebben nog genoeg te nemen met de manier van seksueel contact die tot dan toe in de relatie plaats vond. Neuken is geen kunst, ontdekken welk plezier het strelen van elkaars hele lichaam kan bieden vergt veel meer onbevangingheid, gevoel en aandacht voor elkaar. Naarmate meer vrouwen op seksueel gebied hun eigen weetjes weten, kunnen mannen en vrouwen hier niet langer om heen.

Wat er gebeurt is dat de manieren van vrijen waarbij niet geneukt wordt in de waardering beginnen te stijgen.

Een veranderende kijk op kinderen

Met een andere kijk op wat we met ons eigen lichaam kunnen doen merken velen ook hoe moeilijk het is gedrag te veranderen dat van jongsaf aan erin gehamerd is. Niet aan je onderlichaam komen, pyama aan, niet bloot door het huis, zoenen alleen als je jarig bent, pas vrijen als je verkering hebt, alleen die gedeelten aanraken „waarvan dat zo hoort“.

Wellicht trekken meerdere mensen zo langzamerhand daaruit de konklusie dat zij hun kinderen veel frustratie kunnen besparen door hun seksuele gevoelens niet te ontkennen en af te leiden, maar er eerlijk op in te gaan.

Wellicht ook realiseert men zich dat het beeld van het onmondige en onwetende kind wat tegenstrijdigheden begint te vertonen. Kinderen hebben een volwassen aandeel in de afzetmarkt van kleding-, speelgoed- en platenindustrie. De fabrikanten zijn zich daar in ieder geval zeer van bewust. Kinderen vanaf 12, 13 jaar vormen het publiek bij Toppop en Popparade en zijn in de meerderheid bij de meeste popconcerten. Een belangrijk deel van de drugsceen bestaat uit 14-jarigen. Via radio en tv weten kinderen veel. Ze weten ook beter wat ze zelf willen. Kinderen wagen het op soms jonge leeftijd de benen te nemen als het ze thuis

niet meer bevalt. Kinderen spreken vaker tegen, zoeken hun eigen raadgevers.

Ouders beginnen te beseffen, dat zij allang niet meer de enigen zijn, die kinderen vertellen wat goed voor hen is.

Alles moet kunnen??

Verandering in de gezinsstructuur, een ruimere kijk op seksualiteitsbeleving en een minder onmondige positie van het kind, het zijn allemaal nog maar nauwelijks zichtbare lijnen. Al te optimistisch hoeven we er niet over te zijn. Een opleving van wat voor ethisch reveil dan ook, en veel verdwijnt weer. Maar eveneens geldt, dat wanneer mensen eenmaal bepaalde dingen weten, het veel moeite kost om niet te doen alsof die dingen niet bestaan.

Een van de gevolgen zou kunnen zijn, dat de beoordeling van pedofilie – van relaties tussen ouderen en jongeren – z'n scherpe kanten gaat verliezen. Dat de discussie gevoerd kan gaan worden zonder de opgewonden vooroordelen waarin tot nu toe werd gedacht.

Niet omdat alles nu maar moet kunnen, maar wel omdat het een goeie zaak is als mensen gaan inzien dat ze het gedrag van anderen niet af kunnen doen met abnormaal, ziek of pervers. Dat veel van dat gedrag niet zover van hen af staat als zij wel hadden willen geloven. Wanneer mensen, groot en klein, de kans krijgen dichter bij zichzelf te leven en voor zichzelf op te komen, zullen zij in de maatschappij minder makkelijk te manipuleren zijn. Ook dat lijkt mij een goeie zaak.

Wiky van Rijssel

Adres Langjarige Werkgroep Pedofilie

NVSH: Postbus 12024, Utrecht.

Literatuur:

Seks met kinderen, P. van Eeten e.a., Uitg.

NVSH 1972

En me vriendje houdt van mij, B. Füss en G.

Goslings (red.), uitg. NVSH 1977.

Rapport Pedofilie en Samenleving,

werkgroep pedofilie van het NCGV, 1976.

Kongresbandel Pedofilie en Samenleving,

RAI Amsterdam, 19-3-1977

Seks van grote en kleine mensen, W. van

Rijssel, Sekstant december 1974.

De folders van de LWP,

Werkgroep tot emancipatie van oudere –

jongere – relaties, en Pedofilie.

Informatiemap De wet kent grenzen, liefde

niet.

Twee affiches De wet kent grenzen, liefde

niet en Heikenwerk is gekkenwerk. Folders

gratis; Inomap 1250, affiches 15,-, te

verkrigen (exclusief portokosten) bij

Postbus 12024 te Utrecht.

Een buurvrouw, die een paar huizen verder in dezelfde straat woonde, was de eerste, die argwaan koesterde. Zij verbood haar 14-jarige dochter nog langer over de vloer te komen bij de 55-jarige vrijgezelle heer, die de reputatie had een warmhartig kindervriend te zijn. De dochter vond dat jammer. Zij maakte er ruzie met haar ouders over en beklaagde zich er over bij de kindervriend. Deze beloofde het meisje te zullen helpen. Hij ging eens bij de burens langs.

HET WERD EEN SOORT JEUGDCENTRUM HIER

Het werd geen prettig bezoek. De vrouw van de buurman gaf hem er duchtig van langs. „Smeerlap!“, riep zij hem toe. „Wat er bij jou allemaal thuis gebeurt, weet ik niet, maar veel soeps kan het niet zijn.“ De buurvrouw vermoedde, dat de 55-jarige kindervriend in zijn bescheiden vrijgezellenhuisje regelmatig „lag te rotzooien met jonge grieten uit het dorp“. Nadat de aangevallene ontkend had, dat zulks het geval was, sprak de buurvrouw het vermoeden uit, dat de vele jongens en meisjes, die de woning bezochten werden aangemoedigd, „het met elkaar te doen“. De oudere heer zou dan daarbij als toeschouwer aanwezig zijn – als gluurder zogezegd. „Ouwe, vieze smeerlap!“, barste de vrouw opnieuw uit. Haar echtgenoot suste haar en verontschuldigde zich beleefd tegenover de bezoeker. „Mijn vrouw zegt het hoor“, sprak hij.

Veldhovenaar
aangehouden
wegens ontucht
met kinderen

VELDHOVEN – De Veldhovense politie heeft de 54-jarige H. P. aangehouden in verband met ontuchtige handelingen met enkele minderjarige jongens en meisjes.

De man heeft bekend. Hij is voor de officier van justitie in Den Bosch geleid en is daarop ingesloten. De man ontving in zijn woning de laatste vier maanden regelmatig groepjes kinderen en jongeren. De kleintjes mochten spelen met elektrische treinen, een racebaan en ander speelgoed.

BRABANTS DAGBLAD 29-9-1977

Maar meer scheldwoorden en kleeft insinuaties vlogen door de kamer. Of de vrijgezelle heer ook voorbehoedmiddelen in huis had en zo ja – waar deze rotzooi dan toe diende? En waar was die lijst goed voor, waarop bezoekers hun naam konden invullen? Dat wees toch zeker ook in die richting van bandeloosheid? Op die lijst stonden de tarieven vermeld, zeker. Buurman ontkende alle aantijgingen. „Dat moet de politie dan maar uitmaken!“, oordeelde de vrouw. Zij had – bleek toen – haar vermoedens reeds uitgesproken tegenover de chef van de plaatselijke politie. „Waarom heeft u dat gedaan?“, vroeg de bezoeker. – „Ach“, antwoordde de buurvrouw lakoniek, „ik zeg altijd maar zo: baat het niet, het schaadt ook niet.“ Gedurende de veertien dagen, die op dit gesprek volgden, werden de

gangen van de jeugdige bezoekers aan het huis van Henk Prins nagegaan. Later zou duidelijk worden met welk doel. Op die manier werd een lijst samengesteld van kinderen, in leeftijd variërend van 8 tot 24 jaar. Zij zouden de politie kunnen vertellen, wat er werkelijk plaats greep achter de ondoorzichtige vitrages van het verdachte huis. Alle kinderen werden door de politie verhoord. Op 15 september 1977 werd Henk Prins gearresteerd. De Telegraaf schreef:

„Kinderlokker gearresteerd“ en vervolgd de kop met een kort bericht waarvan de inhoud luidde: „De politie van Veldhoven heeft de 54-jarige ongehuwde H.P. aangehouden wegens het plegen van ontucht met kleuters en jongeren. De man lokte kleuters in zijn huis door een speelgoedtrein en hield 's avonds gespreksbijeenkomsten met jongeren, waarbij hij hun gelegenheid gaf tot daadwerkelijke kennismaking met de liefde in alle facetten.“ En onder de kop „Man aangehouden wegens ontucht“ meldde Het Parool: „De Veldhovense politie heeft gisteren de 54-jarige H.P. aangehouden. De man wordt ervan verdacht ontucht te hebben gepleegd met kinderen. Hij had grote hoeveelheden speelgoed in huis, waarmee hij grote groepen kinderen om zich heen verzamelde. Met oudere kinderen belegde hij 's avonds gespreksgroepen. Een onderzoek kwam op gang nadat kinderen hun ouders vertelden wat er in de woning van de verdachte gebeurde. Er kunnen hem negen gevallen van ontucht ten laste gelegd worden, aldus de politie.“ Ook het Brabants Dagblad besteedde aandacht aan de zaak („De kleintjes

Hoi Henk,
Hier een paar regels van Karin. Ik heb je brieven gelezen en besloot om eens een briefje terug te schrijven.
Je vroeg v.w. naar de mening over wat er gebeurd is. Ik vind het zeer triest hoe de politie dit allemaal aanpak heeft. Mijn eerste reactie, toen ik alles hoorde was voorle, ik hou het niet geloven.
De laatste dag op school heb ik allen maar een jou gedaan.
Om weer verbouwen met het bureau te komen vind ik niet erg, ik had helemaal niet te vertellen.
Ik heb begin stond ik negal negatief tegenover jou. Dit kwam v.w. door de politie. De politie heeft mij zo omgespraat, dat ik tegen jou was.
Nederhand hebben wij met de groep ons, zeg veel te vroeg gepakt. Nu geef ik er niets meer om of jij een pedofiel bent of niet. Trouwen ik vind dat waardig!
Het feit dat jij veel van kinderen houdt en seksual contact met ze hebt wijz andere zij wel op dit moment tegen jou. Gelukkig blijven de mensen van de groep hieronder versta ik op dit moment.
Jaw-willem, Body, Bob, Wil, Tein, Jelanda, Ellen, en ik. Wij staan achter jou en doen alles om jou eruit te krijgen.
Trouwens het is niet met Adriaan. Wij zijn nog steeds goede vrienden maar onze intieme relatie is afgelopen. Ik geloof alle je gebouwd had hoe Adriaan de voor je opgenomen heeft je de tranen in de ogen sal krijgen. Wij wilde geen kwaad over je je horen.
Ik heb mijn haren laten knippen en permanenten d... niet veel sla in ...
krallen. Het is best leuk.
Op school gaat het niet zo geweldig, ik ha... elapen en daarom heb ik...
Deze brief schrijf ik midden in de nacht...
Ik moet je ook nog de groeten over brengen... Gevoen belachelijk veer...
Ech je trouwen dat krommensartiel gelezen... Gevoen belachelijk veer...
derek naar het enigste voordeel is dat je er één jaartje jaeger op bent
gewoeden, want in de krant stond 's jaar om
wan Henk ik krijg alomt om ga ik sluiten stuur je een briefje terug dat
was ik so zijn vinden.
Heel veel groeten en knusje van...
P.S.: ik hou van je en ik mis je zo erg.
XXXXXXXXXXXX XX XX XX XX XX
XX XXXX
XX
P.S. sorry de volgende keer sal ik zorgen voor een vette brief

mochten spelen met elektrische treinen, een racebaan en ander speelgoed”), doorspekte de berichtgeving met dezelfde fouten en overdrijvingen als Telegraaf en Parool, maar weigerde zulks recht te zetten middels de publicatie van een ingezonden brief, ondertekend door een groep kinderen die Henk Prins regelmatig hadden bezocht. De gespreksgroepen zijn van ons uitgegaan, stond er in die brief. Met de gearresteerde man – van wie de jongeren nu pas wisten, dat hij pedofiel was – hadden zij altijd heel goed kunnen praten over onderwerpen, waar ouders gewoonlijk de

oren voor sloten: „De politie heeft dit op een negatieve manier opgepakt om de man te kunnen vervolgen en heeft verder nog geprobeerd om letterlijk te zoeken naar dingen die hem nog meer ten laste zouden kunnen worden gelegd. Wij zien dit optreden van desbetreffende politiefunktionarissen als een soort van „hekensjacht“ op een pedofiel. Hieruit blijkt, dat deze politiefunktionarissen een enorm „vooroordeel“ hebben tegen pedofielen en deze man op allerlei manieren probeerden vast te krijgen. Dit hebben wij ook gemerkt aan de vaak langdurige verhoren

(soms wel eens 5 uren) waaraan wij onderworpen werden. De politie kan, hoewel zij zich aan de wet zegt te houden, binnen deze grenzen flink wat rommelen.“ De brief was met naam en toenaam gesigneerd door „een groep jongeren, die de desbetreffende man beter kennen dan de politie en ook een heel ander beeld hebben van deze man“. Het Eindhovens Dagblad zag van publicatie van het epistel af, omdat het – volgens de redactie – niet de gewoonte is, ingezonden brieven op te nemen die betrekking hebben op iemand, die zich in voor-arrest in het Huis van Bewaring bevindt. De redactie zal ongetwijfeld een aantal andere, niet uitgesproken, bedenkingen hebben gekoesterd. Het is namelijk bij een provinciale krant evenmin de gewoonte, ingezonden post de kolommen te doen insluipen, als daarin het algemeen als „slecht“ aanvaarde als „goed“ wordt voorgesteld, of als daarin een lans gebroken wordt voor doorbreking van wat algemeen als zedig en normaal wordt gezien.

De politie heeft de zaak inmiddels tot op de bodem uitgezocht. Van ontucht met jonge meisjes is niets gebleken. Kleuters zijn niet in de affaire betrokken. De gespreksbijeenkomsten vonden inderdaad plaats, maar er gebeurden daar andere dingen dan De Telegraaf haar lezers wilde doen geloven. Prins liet de in zijn woning verzamelde jongeren slechts praten en stelde nimmer voor – zoals de krant schreef – over te gaan „tot daadwerkelijke kennismaking met de liefde in alle facetten“.

Een strijd bare opstelling Toch heeft Henk Prins de wet overtreden. Hij wordt er – zo staat er in zijn dagvaarding – van

Vervolg op pag. 45.

Vervolg van pag. 6.

JEUGDCENTRUM

verdacht, zich schuldig te hebben gemaakt aan „het met opzet plegen van ontuchtige handelingen met een persoon van beneden de 16 jaar”. En het is waar, het heeft geen zin het te ontkennen, dat de erotische gevoelens van Henk Prins in de eerste plaats uitgaan naar een kind in plaats van, zoals bij de meeste mensen, naar een vrouw of, zoals bij minder mensen, een leeftijdgenoot van dezelfde kunne. En dat werd het noodlot van Henk Prins. Hij onderviel het afgelopen jaar betrekkingen met een jongen van tien jaar en met een jongen van vijftien jaar —

betrekkingen, die inniger waren dan Justitie voor netjes houdt. Hoewel de vijftien-jarige bijna zestien is (de leeftijd waarop „het” mag) en hoewel de ouders van een andere tien-jarige geen enkel bezwaar hadden tegen de omgang van hun kind met een volwassene — toch blijft zij zoiets strafbaar. Het zij zo. Het is allemaal erg vervelend voor Henk Prins, die het ook niet helpen kan. Die zegt dat de periode die aan de fatale septemberdag van het vorig jaar vooraf ging een „gelukkige tijd” was, omdat vele jongeren bij hem op bezoek kwamen. Die, alle goede bedoelingen ten spijt, nu inedsen nagewezen wordt in Veldhoven en door een vrouw uit de straat wordt uitgetrokken voor „vieze, ouwe smerlap”. Zo heeft hij het nooit bedoeld.

Nu heeft Prins een aantal dingen voor op lotgenoten, die, zoals hij, met de politie in aanraking komen omdat zij aardiger voor kinderen zijn dan is toegestaan. Prins is gescheiden, zodat er geen echtgenote is die hem belet een moeras van ellende en algemene verguizing in te stappen.

Beste Henk
 Willem heeft een gevraagd om jou te schrijven omdat jij je erg vervann voelt.
 Omdat jij niks van ons hoort. Je begrijpt natuurlijk wel dat ik ook door de
 streepenjagers verhoort ben. Ik heb vijf uur op de wustentollet gestaan, en te hebben
 niks kwam greepl. Ik heb van vnan en erik gehoord dat de wusten grelact en g
 schaloud hebben tegen hun. Dit hebben ze gelukkig tegen mij niet gedaan. (Drik
 en vnan hebben mij beletteet jou ook te schrijven). Ze hebben B a 9 keer min of
 meer gehooogen om te bekennen dat ik normaaltoet met jou heb gehad. Zij de
 eerste keer dat ze dat vroegen heb ik de waarheid gezegt dat het niet zo was,
 dus veed ik het maar losste dat se dat meerdere keren vroegen. (Je veed zelf
 ook wel dat ik het zelf niet zo erg had gevonden als het wel was gebeuurt, want
 ik zag jou erg graag). Te vroegen mij ook telkens voor of ik ook iets met
 dachten heb gehad. Ik heb zo gezegt dat ik nog nooit met een meisje erg heb
 gehad omdat jij een regelmatig hebt gevannereuoud wat de gevollige konden tijde
 solang een meisje de pil niet gekruicket. Ook hebben se mij verschillende keren
 gevraagd of jij voor een seefilme afbraukde of seetochjes liet zien (of lezen).
 Maar je veed zelf ook wel dat dit niet gebeurd is. Ik heb se wel verteld dat
 mij veerinstellingochjes voor de jesus (wij dan) mochten lezen e.a. eerste een
 lichtung geveet beter dan op schaal omdat jij meer over de gevollene van de moose
 wate dan over de sex. Ik had er in het begin ook moeite met dat jij pedofiel
 was. Toen ik jou beter leerde kennen, had ik er niet zoveel moeite meer mee
 omdat ikzelf zeekte dat jij met ons en de kinderen best fijn omze. Ik veed
 ook dat jij met ons Lucia, peter en henry erg fijn omze met ale met mij.
 Omdat jij weet hoe moeilik wij het thuis hebben. (Alsje moeter licht trouwen
 alseer in het ziekenhuis). Bij stelde mij ook een hele stomme vraag of ik lagrid,
 met ons haar stekten het gerten. Ik vind het heel goeue dat ale se met een seid
 vrijt dat je se dan bij de tisten pakt. Dit is voor mij nog geen sea.
 Te groep blijft bij elkaar naar de wusten hebben ons verbeelen en in jou hule
 somre te kumen. Vind jij het zelf goed ale wij in joue hule samenkomen. Wij
 vinden het in joue hule sealliger dan op een ander. Te hoop dat je gene wit de
 bak kumb want iedereen mist jou heel erg.

Veel sterkte

-Hank

P.d. Van ons Vader en Morder heb ik best met jou en blijven gaan dus schrijf
 maar een brief of zo terug.

Prins stelt zich strijdbaar op. Zijn naam mag gerust in de krant, voluit, Henk Prins, en als we er een foto bij willen, kan dat ook. Hij vindt niet, dat er iets gebeurd is, waarvoor hij zich behoort te schamen. Hij wordt niet gehinderd door een werkkring.

Arbeidsongeschikt is hij, dus niet bedreigd door een ontslag als hij openlijk zijn passie belijdt. Hij hoeft ook niet meer, zoals vroeger, „advertenties te verkopen voor producten, waar ik niet achter kan staan”. Hij weet hoe er in Veldhoven door sommige mensen over hem gedacht wordt. Dat affiche tegen de neutronenbom, dat zijn vensterglas siert, is bij

menigeen in het verkeerde keelgat geschoten. Als je bij alles wat je doet eerst bij jezelf te rade moet gaan wat de mensen er wel niet van zullen denken, dan heb je geen leven meer. Dat hij is opgepakt wegens dat „met opzet plegen van ontuchtige handelingen met een persoon van beneden de zestien jaar” valt ondanks alles te begrijpen, want wetten zijn nu eenmaal zo in ons land en omdat de meeste burgers daar geen bezwaar tegen hebben, blijven die wetten ook zo. Maar er zijn een paar dingen, die de betrokkenen — Henk Prins voorop — achteraf geenszins lekker zitten. Er is door de politie een lijst

van zestig kinderen samengesteld en alle jongeren, van wie de naam op deze lijst voorkwam, waren bij voorbaat verdacht. De verhoren verliepen onplezierig. De kleinsten werden het langst door de politie ondervraagd, omdat van hen meer leslippigheid te verwachten viel dan van de oudere jongens en meisjes. Willem, 17 jaar, volstond bij zijn ondervraging slechts met een herhaald „Geen commentaar”. Dat ging een tijdje door zo. Ten slotte lieten de agenten Willem een verklaring ondertekenen, waarin stond dat hij geen verklaring had af te leggen. „Mooi zo,” zei een politie-agent.

„Bedankt, Willem, je hebt groot gelijk. Maar nu even van mens tot mens: wat denk jij nu, dat er in het huis van Prins gebeurd is?” Willem antwoordde: „Geen commentaar.” Een andere politie-agent kwam binnen. „Zo,” sprak deze, „het is niet zo mooi, hè, die hele affaire. Wat vind jij ervan, Willem?” Willem sprak: „Geen commentaar.”

De politie was ervan overtuigd, dat er „seksorgieën” in het huis van Henk Prins zouden plaats vinden, maar kon van dergelijke orgieën geen bewijs leveren. Ouders kregen bezoek van rechercheurs, die zich aandienend met de mededeling, dat er door een pedofiel vermoedelijk ontuchtige handelingen met hun kind waren gepleegd. Bij zo'n eerste kennismaking, die de ouders van zestig kinderen ten deel viel, vertelden de politie-agenten, dat er regelmatig porno-films werden gedraaid in het huis van de verdachte. De schrik, die deze mededeling bij tal van ouders teweeg bracht, blijkt achteraf volledig ongegrond. Prins vindt, dat de politie „ondermaats” te werk is

gegaan. De bevolking van Veldhoven is voor hem gewaarschuwd: „De politie heeft tegen de mensen gezegd, dat ik ziek en gevaarlijk ben. Zelfs heeft een politieagent tegen een moeder verteld, dat de politie wil dat ik weg ga uit Veldhoven om de kinderen tegen mij te beschermen. Ik vind niet, dat het tot de taak van de politie behoort, zulke dingen tegen de mensen te zeggen.”

Ontucht? Wat is dat?

Een vader van een tienjarige jongen heeft, zegt hij, persoonlijk geen bezwaren tegen de bezoeken die zijn zoon bij Henk Prins afluigt. „De wil van het kind staat voor mij voorop,” vindt de vader. „Ik ga hem niet zeggen, hoe en aan wie hij zijn genegenheid mag laten blijken. Daar bemoei ik me niet mee.” In plaats van de kind gingen de ouders naar het politiebureau, toen zij een oproep hadden gekregen voor te verschijnen om verhoord te worden. „Het gaat om ontucht,” had de adjudant gezegd.

„Ontucht?,” vroeg de vader, „wat is dat?” „Dat is,” wist de adjudant, „het uiten van seksuele driften en daarvoor kinderen gebruiken.” Later sprak dezelfde functionaris nog, dat het afwijkende van de verdachte bestond uit diens gewoonte om tezamen met niet-familieleden onder de douche te gaan, ook omdat „naakt door het huis lopen niet normaal is, omdat naturalisme niet normaal is”. De vader weigerde zijn kind te laten verhoren omdat dit volgens hem „pas werkelijk schadelijk voor een kind is” en diende tegelijk een protest in tegen het geüniformeerde optreden van de politie in zijn woning. De vader wierp zich uiteindelijk op als een advocaat voor de

volwassen vriend van zijn kind in plaats dat hij – overeenkomstig de oot door Willem O’ Duys gepropageerde handelwijze – de kinderlokker eigenhandig bij de keel greep. Toen in het Amsterdamse Concertgebouw de *Nightmare* plaats vond bij wijze van antwoord op de door Anita Bryant gepropageerde homo-haat, was de vader daar, overgekomen uit Veldhoven, met een stapeltje strooibiljetten onder de arm, om te wijzen op de onrechtvaardige bejegening van Henk Prins. De wet kent grenzen, de liefde niet. De wetsovertreder heeft de afgeloopen maanden wel geleerd, wie hij tot zijn vriendenkring mag rekenen. De talrijke vrienden van medeleven die hij gedurende zijn verblijf in het Huis van Bewaring ontving van de vriendjes en vriendinnetjes die thuis, te Veldhoven, ook tijdens zijn afwezigheid bijeen bleven komen in zijn woning, ontroerden hem zeer.

Het is een rare geschiedenis, geeft hij toe. En, gevraagd naar hoe het allemaal begon, verzit hij op de stoel voordat hij antwoordt. „Ach,” verzuikt hij, „het begon heel onschuldig. Kennissen van mij hadden een zoonje van een jaar of tien; dat joch kwam hier regelmatig over de vloer; dat vond het fijn hier. Hij kon hier met een autobaan spelen. Ik denk, dat daar later die kranteberichten vandaan kwamen, dat ik kleuters met speelgoed in mijn huis zou hebben gelokt. Veel meer was er niet aan de hand hoor. Een autobaan. Later nam dat joch wat vriendjes mee en zo groeide er spontaan een groep kinderen, die hier regelmatig over de vloer kwamen. Het is nooit mijn bedoeling geweest zoiets op te zetten; het groeide

spontaan en ik vond het prima.” „Intussen was er een tweede groep aan het ontstaan; het vijftien-jarig dochtertje van dezelfde mensen begon hier ook regelmatig te komen. Eerst bracht die eens een vriendje mee en later kwamen er steeds meer leeftijdgenootjes over de vloer. Toen zat ik dus op een gegeven moment met twee groepen kinderen hier en toen dacht ik: verrek, dit wordt te gek, daar moet ik wat meer structuur in gaan brengen. Het werd een soort jeugdcentrum hier.”

Een vertrouwelijke band

En nog steeds: visnetten hangen langs het plafond omlaag, enkele middenpagina’s van het blad Muziek Express zijn als wanddecoratie aangebracht. De woning van Henk Prins lijkt wel een sociëteit voor teenagers. Het is er rustiger geworden, de laatste tijd. Een deel van de vaste bezoekers kreeg van de ouders een verbod opgelegd, de woning van de plotseling als „verdachte” en „kinderlokker” bekend staande plaatsgenoot nog te betreden. „De groep jongere kinderen kwam hier vaak. Dat waren kinderen van een jaar of acht, negen en tien,” vertelt Henk Prins. „De groep ouderen, van 14 tot een jaar of 16, maar er zat ook een jongen van 24 tussen, kwam zo’n drie à vier avonden in de week. Toen heb ik gezegd, dat er wel een kleine vergoeding voor de konsumpties gevraagd moest gaan worden, want de zaak dreigde voor mij financieel uit de hand te lopen. Het ging om een groep van een stuk of tien jongens en meisjes. Met één jongen uit die groep had ik een relatie, maar daar wist verder niemand iets van.” „Er groeide een vertrouwelijke band in die

groep. Er werden regelmatig problemen besproken; dingen, waar ze mee zaten en waarmee ze eigenlijk nergens terecht konden. Soms ging het over seksualiteit; daar konden ze met mij heel vrij-uit over praten; als ze wilden onder vier ogen. Maar ook gingen die gesprekken vaak over maatschappij-visies, over... cultuur, ja, over alles eigenlijk.” „Ook in die jongere groep ontstond met één kind, een 10-jarige jongen, een relatie. Met die jongere groep trok ik veel op. Dagtrips met de auto, wel eens naar het bos, wel eens naar de diertuin. Alles eigenlijk. Vaak bleven er ook een aantal jongens bij mij logeren, wat altijd een feest was. Ik denk, dat ik ze het gevoel gaf, dat zij bij mij zichzelf konden zijn. En nogmaals, ze kwamen niet alleen voor hun pleziertjes hier. Ik heb heel wat met de kinderen gepraat over wat ze dwars zat, en gemerkt dat ze daar behoefte aan hadden.” Maar werd Henk Prins niet door een exclusief eigenbelang tot deze weldaden gedreven? Hij zegt, dat dit niet het geval was. Wel ondernam hij bij twee jongens een poging tot intiem contact, maar, zegt hij, „toen ik merkte, dat zij daar geen behoefte aan hadden, ben ik daar meteen mee opgehouden.” De gevoelens van onrust, die zich thans van een deel van de bevolking te Veldhoven hebben meester gemaakt, worden door Henk Prins gedeeld. Dat wil zeggen: tot op zekere hoogte. Hij zegt: „Ik vind ook, dat kinderen uit Veldhoven beschermd moeten worden. Maar dan tegen de politie en niet tegen mij.”

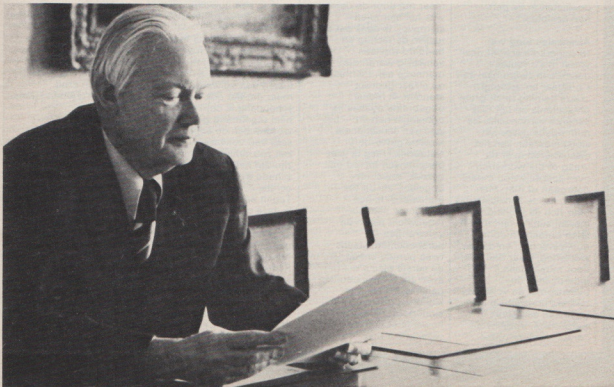
Rudie Kagie

(Brongersma zit in een zware fauteuil in z'n studeerkamer te Overveen. Zijn stem heeft iets aristokratisch.) „In april van dit jaar werd ik door iemand van de Engelse organisatie Campaign for Homosexual Equality gevraagd om op hun kongres in Nottingham te komen. Later werd daaraan nog het verzoek toegevoegd of ik er de openingspeech zou willen houden. We hebben toen afgesproken dat het onderwerp van die speech zou zijn: „Sexuality and the Law”. Nog weer later kwam daar het idee bij, om tijdens het kongres als thema voor een van de „workshops” de pedofilie te nemen. Afgesproken werd dat ik op zondagmiddag – na de opening van het kongres op zaterdag – in een van de kamers van het Albany

Engeland beleeft zware tijden. De fascisten van het Nationale Front boeken grote winsten. In het weekend, wanneer de gegoeede burgerij met klapstoeltjes naar de „cricketground” trekt, wapenen de achterbuurten zich voor de op handen zijnde voetbalwedstrijd. Ook op het gebied van de seksualiteit is Engeland de draad van z'n eigen moraal kwijt. Mr. E. Brongersma, advocaat en Eerste Kamerlid, ervoer dit de afgelopen zomer toen hij niets vermoedend naar het Verenigd Koninkrijk reisde om daar (onder meer) over het onderwerp „pedofilie” te spreken. Zijn komst resulteerde in een aan hysterie grenzende opwinding. Hieronder zijn reisverhaal.

Hotel in Nottingham leiding zou geven aan die „workshop”. Verder heb ik, toen eenmaal bekend werd dat ik naar Engeland zou komen, een uitnodiging gekregen van PIE om voor hun leden een toespraak te komen houden in het Shaftesbury Hotel in Londen. PIE (Paedophile Information Exchange) is in Engeland wat bij ons de werkgroep Pedofilie van de NVSH is. Nu heeft PIE aan deze laatste bijeenkomst nogal wat rechtbaarheid gegeven. Ze hebben het aan de pers doorgegeven en ze hebben in hun eigen maandblad een grote kop afgedrukt: „First public meeting on Paedophilia”. Dit heeft de pers in beweging gebracht. Ikzelf wist daarvan nog niets toen ik naar Engeland overstak; ik kwam volmaakt onwetend op een vrijdagmiddag bij dat

HET VERENIGD KONINKRIJK IN REP EN ROER

Albany Hotel aan. Bij de receptie werd ik opgewacht door een dame die zich voorstelde als Brenda Parry van de Daily Telegraph. Zij vroeg of ze een gesprek met mij kon hebben. Nou ja, een interview kon meer voor, dus ik was daar op dat moment helemaal niet verbaasd over. Maar toen ik op m'n kamer kwam vond ik daar een envelop met kranteknipfels, die mij door PIE was toegestuurd. Daaruit bleek mij dat er een geweldige rel aan de gang was, en dat zowel het Albany Hotel als het Shaftesbury Hotel hadden gezegd: zij weigeren ons hotel voor deze bijeenkomsten beschikbaar te stellen; want - zo zei men - ons personeel heeft met staken gedreigd als we de bijeenkomsten wel zouden laten doorgaan. Veel later hebben we een personeelslid van het Albany Hotel over deze zaak kunnen ondervragen en die ontkende dit alles bij hoog en bij laag. Volgens haar was het helemaal de direkte geweest die hiertoe - onder de indruk van de publiciteit in de pers - had besloten."

Afranselen mag wel
 (Bronsgransma schuift naar voren in z'n fauteuil, neemt een zware haal aan z'n sigaar en vervolgt:)
 „Deze deining heeft grote ontsteltenis op het CHE-kongres veroorzaakt. Na mijn openingsspeech sloeg iedereen aan het discussiëren over de vraag of die workshop over pedofilie nou moest doorgaan of niet. Men kwam tot de konklusie dat men zich de vrijheid van meningsuiting niet moest laten ontneemen door hotelpersoneel en dat de workshop, waar dan ook, door moest gaan. Inderdaad is de bijeenkomst de volgende middag doorgestaan, ergens in een soort wetswinkel. Volgens de oorspronkelijke opzet

ENGELAND GESCHOKT OVER LEZING PEDOFILIE

Van onze correspondent

LONDEN - In Engeland is een storm van protest opgekoken tegen de komst van dr. E. Bronsgransma van het Kriminologisch Instituut van de Utrechtse universiteit in lid van de Eerste Kamer voor de PVvA. Hij zal lezingen houden over pedofilie - de seksuele voorkeur van volwassenen voor kinderen.

„misbruik van seksuele vrijheid die exploitatie van seks". Dr. Bronsgransma is nu gevraagd een conferentie te houden over pedofilie die op 1 september in Londen begint. De conferentie is belegd door een in Engeland nog vrijwel onbekende organisatie, Pedophile Information Exchange, P.I.E. Informatie Secretaris van deze vereniging is David Grove (21), een oppenheimer onderwijzer. Voorzitter is Tom O'Carroll (27), voorzitter van de Open Universiteit in Londen. O'Carroll zei gisteren: „Bronsgransma is een voorlandse spreker van het Nieuw-

in 1968 is uitgekomen. Het is verhoogd dat in Engeland een conferentie over deze niet zoveel bekende omgaven kwantiteit is georganiseerd, aldus O'Carroll.

BECRIP

Volgens O'Carroll treft de P.I.E. naar meer kennis van de pedofilie in Engeland. Het bekendste seksuele ervaring op zich als schuldig voor een wat Engelsen lezen die heel angst-

Vandaag komt de P.I.E. in de Courthouse in Londen te worden in gebruik om te worden in strafrecht, voor de drug penalty is death by strangulation.

The Ma brothers own the 300,000. The Ma brothers own the 300,000. The Ma brothers own the 300,000.

The younger Ma is head of the Henderson Bar Society in the Royal Holloway School of Law and 15 days ago returned back to the United States delegation to the United States.

Press publicity angers paedophile group

By BRENDA PARRY

A HOMOSEXUAL conference decided yesterday to suppress rational discussion on pedophilia to minors.

A two-part motion which came out of a paedophilia "workshop" on Sunday was overwhelmingly supported by the majority of the 400 homosexual attendees at the final plenary session of the four-day conference.

The meeting also considered what was described as "Prevent harassment of the Paedophile Information Group."

The workshop was held at Shaftesbury Hotel, London, but after being hosted at the hotel, it moved to an alternative venue.

Freedom of speech

Mr Nigel Hart, informant of the Campaign for

Priest to reveal startling facts on paedophilia

By Peter Watson

FRIDAY, Father Michael... Most of the boys from... of St Thomas's Hospital... in London and the Family Nurse... in Liverpool. About a fifth... of the boys in the sample... did not... of the boys' parents...

zouden hierbij zo'n twintig mensen aanwezig zijn; maar nu, door de deining, was het stampen-stampvol. Ik denk dat er tussen de tachtig en honderd mensen aanwezig waren die maakte aan mannetje op elk geprint stonden. Ik moest uitgebreide ovaties in ontvangst nemen - het was een sensationele kwestie geworden. Natuurlijk kreeg ik veel persmensen bij me op bezoek, zowel uit Engeland als uit het buitenland. Ik heb tegenover hen, als tegenwicht tegen de verwrongen persberichten, steeds twee punten benadrukt. In de eerste plaats dat het even zo is om pedofilie gelijk te stellen met kinderverkrachting en kinderlokkerij, als om huwelijk of heteroseksualiteit met

verkrachting gelijk te stellen: verkrachting komt voor in een huwelijk maar heeft er op zich niet mee te maken. In de tweede plaats heb ik gezegd dat het schandalig is wanneer kinderen geofferd worden aan de lusten van volwassenen; maar dat het óók heel schandalig is dat kinderen heel regelmatig geofferd worden aan de angst voor seks van volwassenen. Het zou zelfs zo kunnen zijn dat het tweede meer schade aanricht dan het eerste. Tegen één journalist heb ik deze dingen niet gezegd. Ik werd op een gegeven moment geïnterviewd door een heel giftig mannetje van Radio Trent - een lokaal radiostation. Deze trok eenvoudig een papertje uit z'n borstzak waarvan hij als eerste vraag voorlas: „Don't you think sex with children is

disgusting and revolting?" (Seks met kinderen, vindt u dat niet walgelijk en weerzinwekkend?) Toen heb ik ook wat giftig terug geworden en heb gezegd: „Nou, er is een vorm van seks met kinderen die ik enorm „disgusting and revolting" vind, en die in Engeland bijzonder populair is: het op school afranselen van jongens en meisjes met een stok. Een dergelijke vorm van, ongetwijfeld seksueel, gedrag ten opzichte van kinderen schijnt hier wel te mogen; maar zo gauw het teder en affectief begint te worden, krijgt men er in Engeland vreselijk bezwaar tegen." Het radiostation heeft mijn antwoord overigens niet uitgezonden.

Temidden van de golf van publiciteit sloeg eind augustus een mededeling van ene pater Michael Ingram als een bom in. Deze pater, een Dominicaan, die ook kinderpсихoloog is, maakte bekend dat hij 91 kinderen had onderzocht die een seksuele relatie met volwassenen hadden gehad, dat hij geen enkele aanleiding zag deze kinderen als „slachtoffers" te betitelen, en dat het goed dat de volwassenen aan deze kinderen hadden gedaan volledig opwoog tegen elke denkbare schade die de kinderen erbij opgelopen zouden kunnen hebben."

(Even pauzerend bemerkte hij dat z'n sigaar tien minuten geleden halverwege gedooft is. Opnieuw de vlam erin.) „Daarmee kom ik op de toespraak die ik voor de PIE-mensen in Londen zou houden. Ze hadden, na de weigering van het Shaftesbury Hotel, een kerkaaltje ter beschikking gekregen. Het adres daarvan hielden ze tot het laatste moment geheim, om te voorkomen dat ze ook daar weer gedonder zouden krijgen. Maar ten

Vervolg op pag. 26.

Vervolg van pag. 8.

HET VERENIGD KONINKRIJK IN REP EN ROER

slotte kwam er toch gedonder, want de priester die over dat zaaltje ging heeft het geval nog eens voorgelegd aan de Bisschop van Londen, en die heeft het toen gelijk verboden. Daardoor heeft die bijeenkomst in Londen geen doorgang kunnen vinden. Pas op 19 september, toen ik al weer uit Engeland weg was, is de bijeenkomst alsnog doorgegaan. Bij die gelegenheid is een speech van diezelfde pater Ingram voorgelezen. Er zijn daarbij nog allerlei incidenten geweest met de fascistische beweging „National Front”. Er werd met rotte eieren gegooid en mensen die er naar binnen gingen werden bespuwd. Ten slotte: ook een wetenschappelijk kongres over het onderwerp „Love and Attraction”, dat in Swansea werd gehouden,

heeft me tijdens m'n verblijf laten weten geen prijs te stellen op m'n komst. Ik was uitgenodigd om daar te komen kennismaken met een aantal mensen, maar de kongresleiding verhinderde dit. Ook daar zou het personeel met staken bedreigd hebben. Wel verspreide men intussen vanuit Swansea het leugenachtige bericht dat ik een rapport voor dat kongres zou hebben ingestuurd, dat „volmaakt onwetenschappelijk” zou zijn en „alleen kreten” zou bevatten. Welnu, ik heb nooit enig rapport voor Swansea geschreven, bovendien meen ik over het algemeen vrij wetenschappelijk te schrijven.”

„Dirty paedophile!” (Overstappend op een evaluatie van het gebeurde:) „Ik weet niet of deze enorm emotionele reacties nu typerend voor de situatie in Engeland zijn. Dit onderwerp leent zich er in het algemeen nogal voor om emoties los te slaan. Denk maar aan Anita Bryant in Amerika met haar „Save our Children” beweging. De emotionaliteit rond dit

onderwerp is vooral verbonden aan de voorstelling die men er zich van maakt. Men heeft dan een fantasiebeeld van dat arme, angstige, huilende kind dat verkracht wordt door een bruto van een vent. En dan ziet men die enorme penis en die kleine lichaamsopening waarin die binnengewrongen wordt. Ik zeg dan altijd: dat is natuurlijk een beeld dat elk mens het bloed kan doen koken. Helaas gebeurt zoiets eens een keertje per jaar in Nederland, en het is iets afgrijselijks. Het heeft alleen niets met pedofilie te maken. Gelukkig krijgt men in Nederland momenteel, door de betere voorlichting, een zuiverder beeld van pedofilie. Ik denk daarbij aan de VPRO-radioserie, die in mei vorig jaar werd uitgezonden. Mijn ervaring is ook dat wanneer mensen zich rustig openstellen voor de argumentatie, ze dan inderdaad wel tot andere inzichten komen. Als je mensen maar weet los te maken van dat fantasiebeeld en ze voor realiteiten stelt, dan komt er heel wat anders uit.

Aan de andere kant zie je dat de dagbladen nog gewend zijn pedofilie in verband te brengen met berichten over kindermoord.”

(Terug naar de reis door Engeland:) „Toch geloof ik wel dat er nu ook in Engeland wat is losgemaakt. Ik heb naderhand hele positieve brieven gekregen van mensen die schreven: het heeft hier gewerkt, het heeft een hoop opgebroken. Het woord „pedofilie” is niet meer taboe, het wordt nu in de kranten genoemd. Het is nu zelfs tot in de mopjes doorgedrongen. Onlangs schijnen twee liberale Lagerhuis-leden overgelopen te zijn naar de socialistische partij, en dat waren alletwee erg jeugdige leden. Er is toen een groot cartoon in een van de kranten verschenen, waarop je Callaghan ziet die deze twee jonge nieuwe leden aan z'n hart drukt en waarop Margaret Thatcher hem met rotte eieren gooit en hem toeroept: „Dirty paedophile!” (daverende lach).

Theo van Stegeren